

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιόδικον ὄργανον, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἑμῶν θρησκειῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίαι δρ. 16.—	Ἐτησίαι δρ. 25.—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 13.—
Τριμήνος > 4,50	Τριμήνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗ: Ἐτησίαι, δολλάρια 4	
Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΥΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1881

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερικ. λεπτ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐκτίσθη.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΛΟΝΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Βερνάρδου δρ. 26 παρὰ τὸ Βαρβαρῆιον
 Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 24

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τῆς ἀξήσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελευτῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ δρ. 25. (Ἐξάμηνος δρ. 13 καὶ τρίμηνος δρ. 7.)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ λεπτὰ 50.

Τὰ δὲ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν παραγγελλομένων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τόμων καὶ βιβλίων, πρέπει νὰ ὑπολογίζονται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε καταλόγους σημειουμένου ποσῶ.

[Πρὸς καὶ Ἀλληλογραφίαν 28ου φύλλου, σελ. 188.]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΛΑΘΗΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Πρῶτα ὁ ἕνας καὶ σὲ λίγο ὁ ἄλλος, ἀφῆσαν μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἔπεσαν, ἀφίνοντας καὶ τὰ ὄπλα τοὺς.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν καιρὸς! φώναξε ἄμεσως ὁ Γιάννης, βοηθώντας τὸν Ζολιμποῦ νὰ σηκωθῇ.

Μάλιστα! ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ὁ μικρὸς στρατιώτης, εἶχε σώσει τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ σκοτώγοντας τοὺς δύο ἐκείνους Αὐστριακοὺς μὲ δύο λογχίς.

— Ἐυχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἀπλῶς ὁ Ζολιμποῦ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!

Καὶ πραγματικῶς δὲν τὸ ἐξέχασε. Τὴν ἄλλη μέρην, — τὸ Κέλ ἦταν πιά στὰ χεῖρά τῶν Γάλλων, — ἔκαμε τὴν ἀναφορά του στὸν Βερναρδέ, καὶ αὐτὸς πάλι ἀνέφερε τὸ ἀνδραγῆμα τοῦ μικροῦ μας φίλου στὸν στρατηγὸν Μορώ.

— Ἐδγε του! φώναξε ὁ Μορώ. Καὶ μοῦ λές πὼς εἶναι μόλις δεκάξην χρονῶν; Εἶναι ἔξοχα!

Ἐκάλεσε τὸν Γιάννη Καρδινιάκ, τὸν ἐπαίνεσε μπροστὰ στὸ ἐπιτελεῖο του καὶ ἄμεσως ἐπέστρεψε νὰ τοῦ ράψουν στὸ μαῖνι τὸ πρῶτο του γαλόνι.

Ὁ Γιάννης ἦταν τότε δεκαεὶς τῶν

οἰστάρων! Φαντασθῆτε τὸ καμάρι του!

Ἔτσι ἔκαμε ὅλη ἐκείνη τὴν ἐκστρατεία.

Ἐπολέμησε στὸ Νερσεχάιμ καὶ ἔφθασε ὡς τὴ Βυρτσβούργην, ὅπου ἐγένετο ἀκίμα μιὰ μεγάλη μάχη.

Ἐκεῖ πια στάθηκε ὁ γαλλικὸς στρατός.

Ὁ ἀρχιδούκας Κάρολος, ἰκανὸς ἀρχιστρατήγος, κατώρθωσε νὰναχατίσῃ τὸν

Ζουρντάν καὶ τὸν Μορώ καὶ τοὺς ἀνάγκασε ὑστερὰ νὰ υποχωρήσουν.

Ἡ υποχώρησις αὕτη ἐγένετο μὲ τάξην. Μιὰ στιγμὴ μόνο ἦταν ἀληθινὰ τραγικὴ, ὅταν, στὸ τέλος, ὁ στρατὸς τοῦ Μορώ ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸ Μαῦρον Δάσος γιὰ νὰ μῆναι ἐπὶ τὴν Ἀλακτία.

Ἐνα μέρος προπάντων, πολὺ ὀχυρὸ καὶ δύσκαλον, ἔλαχε στὸ σῶμα τοῦ Βερναρδέ, τοῦ διατάχθηκε νὰ τὸ κυριεύσῃ, γιὰ νὰ περάσῃ κατόπι ὁ ἐπίλοιπος στρατὸς ἀνενόχλητος.

Τὸ μέρος αὐτὸ τὸ κατεῖχαν Τυροῦλεῖοι, ποὺ ἦταν πολὺ καλοὶ σκοπευταί. Στὸ τέλος, οἱ Γάλλοι κατὰφεραν νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μάχη εἶχε σχεδὸν τελειώσει καὶ ὁ Βερναρδέ ἐτοιμαζόταν νὰ συναθροίσῃ τοὺς ἀντρες του, μιὰ σφαῖρα τὸν βροῖκε κατὰστήθα. Θὰ ἔπαυε, ἀπὸ τάλαντο! μὰ ὁ Γιάννης, ποὺ καθυλλίκευε διπλά του, τὸν δέχθηκε ἐπὶ τὴν ἀγκυλιὰ του.

— Ἄχ, Θε μου! φώναξε τὸ παιδί. Εἶσθε πληγωμένοι, στρατηγέ μου;

Τὸ μουστάκι τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ἦταν ματωμένον, τὸ πρόσωπό του χλωμό, τὰ μάτια του κλειστά.

Τάνοιξε ὁμοίως, ἄμ', ἀκούσε τὴ φωνὴν τοῦ Γιάννη. Ἦταν θολὰ, μάτια ἐτοιμοθάνατου. Μόλις μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Μὲ σκότωσαν... Πιεθίνο... Παιδί μου Γιάννη, νὰ εἶσαι πάντα καλὸς... γενναῖος... Δὲ μὲ μέλει ποὺ πεθαίνο... ἔκαμα τὸ χρέος μου ἐπὶ τὴν Πατρίδα!

Στάθηκε λίγο, καὶ ἔπειτα, μὲ μεγάλη προσπάθεια, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν εἶναι τίποτα... μόνο ποὺ πονῶ λιγάκι... Σήκωσέ με... δὲν μπορῶ πιά νὰναπνεύσω...

Ὁ Γιάννης, κατάχλωμος, ἀ-

«Ὁ Γιάννης ἔλαβε τὴν ἀδεια νὰ κἀν μικροὺς περιπέτους...» (Σελ. 186, στ. γ.)

νίκανος να προφέρει λέξη, έκλαιγε δυνατά. "Εβαλε δύναμη, σήκωσε τον καρμό του Βερναρδέ κι' εστήριξε το κεφάλι του στον ώμο του.

Γύρω τους το τουφεκίδι εξακολουθούσε. Οι στρατιώτες του Έννάτου έτρεξαν να πάρουν από κει τον πληγωμένο στρατηγό τους.

— "Όχι, φεύρισε αυτός. Αφήστε με... Κοιτάξετε μόνο τον έχθρο...

Λυπημένοι, τον άφησαν για να επιτρέψουν στις θέσεις τους.

Γυρίζοντας τότε λίγο το κεφάλι του, ο Βερναρδέ φίλησε τον μικρό του Γιάννη στο μάγουλο.

— Άντιο, Γιαννάκη μου, του είπε, άντιο!.. Πεθαίνο... Θυμού τον Βερναρδέ και ζήσε με τιμή!

Και ξεφύχθηκε.

Ο Γιάννης έθγαλε μια κραυγή.

Χωρίς να τον μέλη πιά για ό,τι γινόταν γύρω του, έσφιγγε στην άγκαλιά του το σώμα του αγαπημένου του στρατηγού κι' ένόμιζε πως έδλεπε ένα, όταν άξαφνα αισθάνθηκε ένα δυνατό πόνο στο πόδι.

Συγχρόνως τάλογό του έπεσε κάτω και μαζί του κι' ο Γιάννης, κρατώντας πάντα στην άγκαλιά του το νεκρό Βερναρδέ.

Κτύπησε το μέτωπό του σε μια πέτρα και λιποθύμησε.

"Όταν συνήλθε, είδε πως βρισκόταν 'ς έν' άμαξι γεμάτο ρείκια, που έτρεχε και τον κουνούσε.

"Εκαμά να σηκωθεί, μα δεν μπόρασε: το πόδι του τον πονούσε.

Και τότε θυμήθηκε.

Θάγε πληγωθή χωρίς άλλο στο πόδι, μα και στο κεφάλι, γιατί το μέτωπό του ήταν δεμένο μ' ένα μαντύλι.

"Άξαφνα του ήλθε κι' η ένθύμηση του Βερναρδέ και τα δάκρυά του έτρεξαν πάλι ακράτητα.

"Εμεινε έτσι πολλή ώρα, μονάχος του, να κλαίη πικρά και να συλλογιέται.

"Επειτα το άμαξι σταμάτησε κι' ο Γιάννης είδ' ένα πολύ γνωστό του κεφάλι να παρουσιάζεται στη θυρίδα.

"Ήταν ο Μπέλ - Ρόζ.

Φαινόταν άνω - κάτω. Τα μάτια του, κοκκινισμένα, έδειχναν πως κι' αυτός ο παλαμάχος, ο τραχύς, ο σκληρός, είχε κλάψει πολύ.

— Πώς είσαι, Γιαννάκη μου; τον ρώτησέ με καμμένη από συγκίνηση φωνή. Καλύτερα, ε;

— Ευχαριστώ, Μπέλ - Ρόζ, αποκρίθηκε ο Γιάννης. Είμαι πληγωμένος, ε;

— Ναι, που να πάρ' η όργη! Μου σκότωσαν οι μασκαράδες και μου πλήγωσαν ό,τι αγαπούσα στον κόσμο περισσότερο, μαζί με την Κατερίνα μου και τη Λίζα μου! Μα έννοια σου κι' εγώ έκδι-

κλήθηκα. Έφτά έσκότωσα, άκουε; έφτά! Στη λύπη του, ο Μπέλ - Ρόζ δεν συλλογιζόταν πως έτσι είναι ο πόλεμος κι' έβριζε τους Αυστριακούς πως του έσκότωσαν τον Βερναρδέ και του επλήγωσαν το Γιάννη, ενώ κι' αυτοί είχαν βγή για να σκοτώσουν...

— Μα πές μου, πως συνέθε αυτό; τον ρώτησε ο Γιάννης, αφού τον άφησε λίγο να ξεθυμάνη.

— Νά, του αποκρίθηκε ο γίγαντας, καθώς κρατούσε τον Βερναρδέ; σε βρήκε στο μηρί μια σφαίρα, που έσκότωσε και τη φοροδίτσα σου.

— Ά, την καϊμένη την Αϊγκρέττα!..

— Πέρνοντας, έκτύπησε το κεφάλι σε μια διαβολόστρα, που βρέθηκε κει - χάμου. Και κί!..

— Άμ' ο στρατηγός;

— Αυτός είναι πίσω... κει - πέρα 'ς έν' άμαξι, σκεπασμένος με το μαγδόα του. Τον πήραμε, βλέπεις, κι' αυτόν. Άμ' δεν θά τον αφήναμε στα σκυλιά!

— Και πού είμαστε τώρα;

— Άπεξω από το Στρασβούργο. Σε δυό ώρες, θά είσαι σε κρεβάτι, στο νοσοκομείο.

Πραγματικώς. Πέρασαν το Ρήνο χωρίς δυσκολία. Και' το ίδιο βράδυ, ο Γιάννης κουβαλήθηκε στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο.

Από την πληγή του ποδιού δεν έκινδύνευε η ζωή του. Έπρεπε όμως να μένη ξαπλωμένος, άκίνητος και θάρρουμε να γιατρευθί στην έντέλεια.

Το εύτύχημα για το μικρό μας φίλο ήταν που βρήκε ένα λαμπρό γιατρό, τον Λαπούλ, είδειμή μπορούσε να του έκοθαν το πόδι και να τον καταδικάζαν νάχη ξήλινο 'ς όλη του τη ζωή, σαν τον Λαραμίε.

Κάθε άπόγευμα πήγαιναν και του έκαναν συντροφιά ο Μπέλ - Ρόζ, ο Ζολερπουά κι' άλλοι του Έννάτου. Ένα πρωί, τον επισκέφθηκε κι' ο Μορώ δ' ίδιος.

— Παιδί μου, του είπε, ο γιατρός μ' έβεβαίωσε πως πώς λίγο καλύτερα. Έγώ σου φέρνω ένα γιατρικό, που θά σε κάνη πιδ γρήγορα καλά. Και πρώτα - πρώτα σε προδιβάξω λοχία.

— Ω, στρατηγέ, σάς ευχαριστώ πολύ.

— Έπειτα, έλαδα μια αίτηση από κάποια κυρά - Κατερίνα, που ένδιαφέρεται, για να σου δώσω άναρρωτική άδεια. Και τίς αποκρίθηκε, πως μόλις το επιτρέψη ο γιατρός, θά την είδοποιήσω να έλθη να σε πάρη. Είσαι ευχαριστημένος;

— Έ, και πως να μην είναι ευχαριστημένος!.. Μόνο πολ από τη στιγμή έκείνη ο μικρός λοχίας έγινε φοβερά άνυπόμονος και κάθε μέρα ριτοδσε το γιατρό:

— Θά μπέρσω να σηκωθώ γρήγορα, γιατρέ μου;

— Υπομονή! υπομονή! του άπαντούσε πάντα ο Λαπούλ.

"Ά, ναι, μεγάλη υπομονή του χρειάστηκε του Γιάννη Καρδινιά! Στο Νοσοκομείο του Στρασβούργου μπηκε στις 15 Οκτωβρίου 1796 κι' αναγκάστηκε να μένη ξαπλωμένος στο κρεβάτι του ως το τέλος Δεκεμβρίου. Και τότε πάλι δεν έλαβε την άδεια να κάνη, παρά πολύ μικρούς περιπάτους, ως ένα τέταρτο της ώρας, με τα δεκακίλια.

"Ετσι τον βρήκε η Κατερίνα όταν έφθασε στο Στρασβούργο μετά ένα μήνα, στις 26 Ιανουαρίου 1797. Περιττό τώρα να σάς περιγράψω τί σκηνή έγινε, με πόση χαρά ξαναεταμώθηκαν οι δυό τους και τί δάκρυα έχυσαν.

"Υστερ από έξη μέρες, ο Γιάννης Καρδινιά άποχαρήτησε τον Μπέλ - Ρόζ και τους άλλους στρατιώτες του Έννάτου. Ο τελευταίος του λόγος ήταν:

— Θά ξαναγυρίσω!

Κι' όλοι οι παλιοί του αποκρίθηκαν:

— Ναι, Καρδινιά! Άφησε τους εσάσάρους κι' έλα πάλι μαζί μας!

"Επειτα πήγε και στον τάφο του Βερναρδέ. Τον βρήκε σκεπασμένο από δάφνικα στεφάνια. Το μεγαλύτερο και τωραιότερο, με χρυσομένα φύλλα, είχε κατατεθί από τα έπιτέλειο του Σάμπρου - και - Μόζα.

Ο Γιάννης κατέθεσε και το δικό του στεφάνι κι' έφυγε κλαίγοντας.

"Υστερ από αυτό το προσόχημα, μπηκε με την Κατερίνα 'ς ένα ταχυδρομικό άμαξι, που είχε νοικιάσει επίτηδες ο Σανσονώ. Και σ' έξη μέρες έφθασε στο Παρίσι, όπου η Λιζούλα, ο Σανσονώ κι' η γυναίκα του τον υποδέχθηκαν με μεγάλη χαρά.

"Όλον έκείνο το χρόνο τον έπέρασε με την οικογένεια, γιατί η πληγή του άργησε να γιατρευθί στην έντέλεια. "Ως το τέλος του Ιουλίου δεν μπορούσε να περπατή παρά με δεκακίλια.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά τδ Γαλλικό του λοχαγού Danril]

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΧΕΛΙΔΟΝΟ

— Χελιδόνι, που γυρίζεις; Πώς θλιμμένο φτερουγίζεις; Τη φωλίτσα σου δέ χτίζεις;

— Σπίτι μας το αγαπημένο, που δσνεϊθεία να μένω, χτές το βρήκα...σφαλιωμένο!

Τη φωλίτσα που να χτίσω; Που ταβγά μου να γεννήσω; Δέχως φόβο που να ζήσω;

— Φίλε μου, δσοι σιγειθίσουν Στάνοχηά μόνο να ζήσουν, Δέ φοβδνται...μην τους κλείσουν Έξω ή μέσα τους σφαλίουν!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

J. MOREAS

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ»

Στο δρόμο κλάι, που αλάκουσαν οι σόδες, μες 'στη δύση, λεύκες, σάς βλέπω όπως με φως σάς έχει ο ήλιος γύρσει. Πουλιά, 'στο σδάμπο, ή κραυγή που άφήνετε 'στ' άγρει, χαϊρέτης για μια στεγνή φορά το καλοκαίρι.

"Ελα, να σούρνια κέντης, δ αγαπημένη πάχη, σου, το άχάτη ή άκονβή και του σισαγόρου ή άχνη σκόρρα με άπόψε, σμείξε με με τον καύμο κ' έμένα του φθινοπώρου, που έρχεται, με 'ς άνθη του, όλοένα.

Σε μια καλύτερα, 'στού δρυμού την άκη άκκουμπισμένη, 'στ' άσχημα δάση έχω τον νού που ο 'Οκτώβρης ξεγυμνάει, και 'ςτων βραδυών τη συλλοή 'στις φτέρες καθισμένη, μια γρά κούτα, μπρος 'στη φωτιά, 'ς άδράχει να στερηφώνη.

"Εσένα, που σ' αντίκρουα γλυκεία και πικραμένη, το βήμα μου στα τρίστρατα σαν κυβερνούσες μόνη, Σελήνη, έσένα θά σε ιδώ βαθιά καθρεφτισμένη σε μιας λαής νεροσυρτής το δρόμο, που παγώνει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Μια από τις πιδ αγαπημένες θέσεις της Λινούλας, το βράδυ καλύτερα, είναι τί νομίζετε; ή κουνιστή καρεκλίτσα που της χάρισε ο νουγός της, ή ή βελουδένια πολυθρόνισα, δωρο της μαμάς, ή ή ψηλή καρέκλα που τη βάζουν και καθίζει με τους άλλους στο τραπέζι; μνηείναι το κρεβάτακι της το κατάλευκο με τις άσπρες κουρτίνες; — ά, μπά! τίποτε απ' όλα αυτά' απλούστατα: είναι ή άγκαλιά του μπαμπά.

Κάθε βράδυ, μετά το φαγητό, ή Λίνα ξεγλυστράει απ' την καρέκλα της και τρέχει στο μπαμπά που της άνοίγει όλόχαρα τα χέρια. Έκει στα γονατά του επάνω, —ζετή φιλιά στο μικρό κι' άφτέρουγο πουλάκι, — ή Λίνα θά κάνη τις πιδ μεγάλες τρελες και τιδ τρανταχτά της γέλια' μα κι' ο μπαμπάς τί κουταμάρες βρίζει και λέει! πότε κάνει πως κλαίει, άμα καλύτερα ή Λίνα σ' άστερα του τραβάει τα μαλλιά, πότε πως κοιμάται, πότε κάνει το μωρό και ζητάει γλυκά' τέλος πάντων κάνει τσούν κρότο που κι' ή μαμά ή ίδια φράζει τ' αυτιά της και χαμογέλλοντας λέει, πως πιδ φρόνιμα κάνει ή Λινούλα απ' αυτόν, γέρον άνθρωπο...

Έξως άνθρωπος ο μπαμπάς; ά, μπά! ή Λίνα θαμάρτρεται' γά, στα μαλλιά του

καμμιάν άσπρη τρίχα δεν έχει για κοίταξε! Και δός του φάξιμο στο κεφάλι του πάνω και ξεσάλισμα στα μαλλιά του, που μοιάζουν τώρα με σκούπα' τί γέλια που κάνει ή Λινούλα' μ' αυτά τα μαλλιά τα άνακατωμένα, με τη χαλασμένη χωρίστρα π' ουτε καν διακρίνεται! Κι' ο μπαμπάς ψευδοθυμάνει πως θά πάχ τώρα έξω πούχει δουλειά;

Και την καϊμένη τη Λινούλα που θά την άφιση;

Έξως ή μικρούλα πως τέτοιαν ώρα καμμά δουλειά δεν έχει και πως προτιμάει να μένη στο σπιτάκι του, κοντά στη μαμά και στη μοναχοκόρη του. Μα πάλι, αφού θέλει να βγή έξω, θά του σιάξη αυτή τα μαλλιά' θά του τα χτενίση με τα χέρια της; Ο μπαμπάς όμως δε στέκεται διόλου φρόνιμα: κουνιέται πότε' έδω πότε' έκει, και φωνάζει πως πονάει.

— Μα κάτσε, καλέ μπαμπά, ήσυχα! Νά, ή μαμμά λέει πως ή Λινούλα δεν ταραζεται μήτε γκρινιίζει έτσι, το πρωί που της χτενίζει τις μπούκλες.

"Όσο περνάει όμως ή ώρα, τόσο οι φωνές λιγοστεύουν. Τώρα της Λίνας άρσσει, καθώς είναι γεμάνη έτσι, να βάζη τ' αυτί της πάνω στο ττήθος του μπαμπά, την ώρα που αυτός μιλάει, σοβρά τώρα πιά, με τη μαμά' τί άπτεϊο! σαν τη φωνή του ψάλλη στην έκκλησία. μοιάζει κι' ή δική του, βαριά, ήχηρή ώρες-ώρες, σαν ύψωνη τη φωνή, λες και κάποιο τουμπανο χτυπάει μέσα του.

Και τί σοβάρη που μιλάει! ή Λίνα τίποτα δεν μπορεί να καταλάβη: κράτος και μισθός και νοίκι και έξοδα, όλ' αυτά χτυπάν έντελώς άδιάφορα σ' αυτιά της. Πότε - πότε ο μπαμπάς γέρνει και τη φιλιέει ή της λέει κανένα άστεϊο, άμείσως όμως πάλι γυρίζει στη μαμά κι' εξακολουθεϊ τη σοβάρη κουβέντα.

Της Λίνας τα γαλανα ματάκια αρχίζουν σιγά - σιγά να κλείνουν τα πράγματα γύρω σά νάχουν θολώσει... Τώρα γίνεται σαν κνουρίσμα γλυκό ή φωνή του μπαμπά, που αρχίζει να μιλαη σιγώτερα.

Κι' όταν ένας βαθός στεναγμός, —γιατί άραγε; ή θλίψη να φωλεύη και στις άγγελικες ψυχές των παιδιών, σαν κάποιο προμήνυμα μελλοντικής συμφορής ή σαν νοσταλγία μιας παλαιάς κατοικίας, στον Παράδεισο μέσα που τον ξαναβλέπουν τώρα στον ύπνο τους; — φανερώση πως ή Λινούλα κοιμάται για καλά, σιγά - σιγά θά την πιάει σιωπή στην κρεβατοκάμαρα κι' ή μαμά θά την γδύση και θά την πλαγιίση άπαλα - άπαλα στο κρεβάτακι της, ενώ ο μπαμπάς θά τραγουδή ένα γλυκό ναουρισμα, ήσυχο κι' άπαλό.

Η Λίνα μέσα σ' όνειρό της τάκουει το τραγούδι αυτό, τάκουει όν να της το τραγουδούν άγγελάκια από τον ουρανό μ' άσπρα φτερά πετώντας όλόγυρα. Μα κι' αν κανένας ύστερα της έλεγε πως όχι άγγε-

λάκια, μόνο ο μπαμπάς της τραγουδούσε έτσι γλυκά ή Λίνα θά το πιστευε άμείσως. Τί άλλο γι' αυτήν είναι ο μπαμπάς παρά ένας δυνατός, καλόκαρδος θεός, ικανός για κάθε τι άγαθό και ύραίο;...

Σε μας όμως που στεκόμεθα και με συγκίνηση βλέπουμε πάνω απ' τ' άγγελικό κρεβάτι, αν και μακριά άπίως, μη μολύνουμε τον άθίσο έκείνον ύπνο, πόσες φορές δεν μάς έρχεται στη σκέψη, όταν βλέπουμε έκείνη την άφταστη γαλήνη που μονάχα ένα παιδικό πρόσωπο σαν κοιμάται μπορεί να πάρη, πως ίσως πραγματικοί άγγελοι φτερουγίζουν όλόγυρα άπαλότραγουδώντας, άδρατοι για μας και που τα μάτια μόνο ενός παιδιού μπορούν να τους δούν, μέσ' από τα κλεισμένα ματόκλαδα;...

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

ΠΟΣ ΕΖΗΣΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΙΜΗ

(Συνέχεια και τέλος 'δσε σελ. 179)

— Τί 'ν' αυτό;

Χρ... Η Λιλίκα λες και προσιθάναται κάτι κακό, που θέλει να το προλάβη.

— Δεν είνε τίποτα, έλα καλύτερα να ιδέσ αυτά τα ώρατα κάρτ - ποστάλ.

Και σχεδόν άμείσως το προσωπάκι της Γιώτας άρχίζει να σκουθρωπάξη. Δέν είναι σιγελισμένη να της άρνιούνται. Μα και ή Λιλίκα δε μπορεί να τη δυσαρεστήση. Κι' εϊναι τόσο ύμμορρο να τη βλέπη κανείς ν άχτινοβολη από χαρά.

— Καλα, θά στο δείξω, Μα δε θά τ' άγγίξω!

Η Γιώτα πάλι ένθουσιάζεται. "Όχι, έχι, και βέβαια δε θά τ' άγγίξη! Άλλά γρήγορα, γρήγορα... θέλει να ιδη... τα θαχτυλάκια της άνοπόμωνα ξύνονα το χαρτόνι.

Σιγά - σιγά, με προφυλάξεις, ή Λιλίκα λύνει τους σπάγγους, άνοίγει τα χαρτιά, σηκώνει το σκέπασμα, και με ύφος άδιάφορο, για να μη ξυπνήσουν στη Γιώτα οι πειρασμοί: — Βλέπεις, είναι μια παλιοκούκλα. Σέ βέβαια θάξεις καλύτερες.

Βέβαια ή Γιώτα έχει καλύτερες. Μα καμμιά απ' τις δικές της δεν έχει τη γοητεία αυτού του μυστηριώδους πλάσματος, που είναι τριγυρισμένο από τόσες φροντίδες, τυλιγμένο σε τόσα χαρτιά και ξεπροβάλλει έτσι σά μέσ' από κάσσα άγίον...Κι' έκστατική, μουρμουρίζει με φωνή σιγανή:

— Τί ώρατα πούναζι!

Και το ύφος της είναι δειλό, τόσο εύλαθητικό, ώστε ή Λιλίκα συγκινήθηκε, συγκινήθηκε τόσο, ώστε να ξεχάση κάθε φρόνηση. Γιατί όταν ή Γιώτα, ικετευτικά την παρκαλαεί μ' ένα ύφος φοβισμένο (που δεν είναι καθόλου άπροσποίητο): « Άχι! πώς ήθελα να την κρατήσω μια στιγμή, μια στιγμή, δέν έχει το θάρρος να της πη δχι. Και μέσα στα δυό χεράκια που είναι άπλωμένα προς αυτή, βάνει την παλιά κούκλα, με κάποιο φόβο, μα εύτυχι-

σμένη και περήφανη για τη χαρά που θα προξενούσε.

Με μάτια που λάμπουν από ευτυχία, η Γιώτα την παίρνει, την σφίγγει στο στήθος της και κάνει ένα βήμα πίσω. Μά το πόδι της μπερδεύεται στην άκρη του χαλιού, χάνει την ισορροπία, ανοίγει τα χέρια για να πιαστή πουθενά, γλιστράει και εξαπλώνεται χάμω στο πάτωμα...

Ένας άπαισιος κρότος πορσελάνης που παίζει και γίνεται συντριμάτα.

Καυμένη Μιμή!...

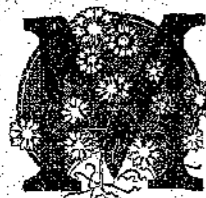
(Μετάφραση)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΛΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, ΑΛΛΑ ΗΘΗ.

Αγαπητοί μου,

ΙΑ παλιά μας φίλη, γνωστότάτη στον κύκλο μας, η δ. Μαρριέττα Ε. Γιαννοπούλου, από τη Ζάκυνθο, τυπώνει εκεί-πέρα ένα πολύ σοβαρό βιβλίο, την

«Ποιητική Τέχνη» του Ορατίου, μεταφρασμένη από την ίδια. Κι' όταν είδε την έκδοση στη «Διάπλασι», ένας φίλος μας ρώτησε, αν η δ. Γιαννοπούλου είναι... δασκάλα. Πολύ φυσικό! Τι άλλο μπορούσε να σκεφθῆ κανείς για ένα κορίτσι, που μεταφράζει Ορατίο και τον εκδίδει με σχόλια και με βιογραφία; Έτσι είμαστε συνειθισμένοι. Αύτες τις βαρετές εργασίες, 'ς εμάς εδώ, τις κάνουν πάντα σχεδόν δασκάλοι ή δασκάλες. Κι' υποθέτω, πως ο φίλος μας εκείνος θα έπρεπε να μάτια του, όταν είδε να του άπαντα η «Διάπλασι» πως η δ. Γιαννοπούλου δεν είναι ούτε δασκάλα, ούτε καθηγήτρια, ούτε καν φοιτήτρια της Φιλολογίας, αλλά μια Ζακυνθινή αρχοντοπούλα, σαν την αλησμόνητη εκείνη Έλισσαβέτ Μουτσαν Μαρτινέγκου, που καλλιέργει τα γράμματα για την ίδια της την ευχαρίστηση.

Κι' έτσι είναι. Η δ. Γιαννοπούλου άνηκει σε μια από τις καλύτερες οικογένειες του τόπου της. Ποτέ δεν εσκέφθηκε να ζητήσει από τα γράμματα, να κάμει επάγγελμα τῆ Φιλολογία και το βιβλίο της ακόμα το τυπώνει μ' έξοδά της που δεν την μέλει αν θα τα θγάλη ή όχι. Τυπώνει όμως, — μεταφράζει, μελετά, εργάζεται, μαθαίνει, σέπτεται, και θέλει τώρα να μεταδίδη τις γνώσεις της, τις ιδέες της, και στους άλλους. Είπα για την ίδια της την ευχαρίστηση. Ναι, αυτό είναι το πρώτο. Άλλα και για την ωφέλεια του κόσμου. Αυτό είναι το δεύτερο. Και τα δυο μαζί, ενωμένα, αχώριστα, αποτελούν το μόνο σκοπό κάθε πνευματικής καλλιέργειας. Καλλιέργεται

καινείς πνευματικώς για να ωφεληθῆ και να ωφεληθῆ. Αν ἔχῃ ανάγκη κι' αν ἡ εργασία του είναι τέτοια που να μείβεται. Μπορεί να ζῆ απ' αὐτή, μπορεί να την κάνη κι' επάγγελμα. Ἄλλ' αὐτό δεν σημαίνει ότι μόνο οι ἄνθρωποι τῆς ὑλικῆς ἀνάγκης καταγίνονται σε τόσο σοβαρές μελέτες. Είναι και πολλοί ἄλλοι που τους σπρώχνει 'ς αυτές μια ἀνάγκη ψυχική. Και βασιλεῖς ἀναφέρει ἡ ἱστορία, και πρίγκηπες, και ζαπλοῦτους βλέπουμε σήμερα να μελετοῦν για τὸν ἑαυτό τους ἢ να κάνουν τὸ δάσκαλο με τὰ βιβλία τους, ἀμισθεί.

Παραπάνω θυμήθηκα την Έλισσαβέτ Μουτσαν Μαρτινέγκου. Κι' αὐτὴ ἐπίσης καλλιέργησε τὰ γράμματα ἀπὸ ἔρωτα μόνο και μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τιμῆσῃ τὸνομά της κάνοντας καλὸ στὴν κοινωμία. Ἄλλα θυμάσθε πόσα ἐμπόδια τῆς παρουσιάσθηκαν ἀνυπερβλήτα, ἀκατανίκητα, — τέτοια που τὴν ἀνάγκασαν νὰ φέρῃ τὰ ἔργα της ἀνεκδοτα για πάντα. Ἡ δ. Γιαννοπούλου στάθηκε, ὡς πρὸς αὐτό, πολὺ πῖο εὐτυχισμένη. Ἄν και γεννήθηκε στὸν ἴδιο τόπο και στὴν ἴδια κοινωμική τάξη, κανένα ἐμπόδιο δὲν ἀπάντησε.

Γιατί γεννήθηκε ἑκατὸ χρόνια ἀργότερα. Ἄλλοι καιροί, βλέπετε, ἄλλα ἦθη. Οἱ γονεῖς της, ἅμα εἶδαν τὴν κλησὶ τῆς στα γράμματα, χωρίς κανένα δισταγμὸ τὴν ἄφησαν εὐλεύθερη νὰ τὴν καλλιέργησῃ. Τὴν ἐδόθησαν μάλιστα δυο μπορούσαν, γιατί τὸ θεωροῦσαν βέβαια καμάρια νὰ βγάλη τὸ σπῆτι τους μὰ σοφή. Τὴν ἔστειλαν στὸ Σχολεῖο, — πρῶτα ἀνάγκασαν νὰ τὴν δυστυχισμένη εκείνη Έλισσαβέτ, — και τῆς πῆραν δασκάλες και δασκάλους. Ἐνας σφοδρὸς Κερκυραῖος, ἐγκαταστημένος ἀπὸ χρόνια στὴ Ζάκυνθο, ὁ γνωστότατος Σπυριδῶν Δε-Βιάζης, στάθηκε ὁ κυριώτερος. Αὐτὸς τὴν ἐποδηγίστησε στις πῖο σοβαρὲς μελέτες, πὺ τόσο τὴν τραβοῦσαν. Κι' τὸν πρόλογο μάλιστα τοῦ πρώτου βιβλίου της τὸν γράφει τώρα αὐτὸς.

Φαντασθῆτε τί θὰ γινόταν, ἂν ἐξαφνα ἡ Έλισσαβέτ ἔλεγε, ποτὲ πως θέλει νὰ τυπώσῃ ἑνα βιβλίο! Ὁ γέρω-Μουτσαν θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο. Ὁ πατέρας ὁμως τῆς Μαρριέττας, ὁ ευγενικώτατος εκείνος Εὐστάθιος Γιαννοπούλος, ἂν ζοῦσε ακόμα, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση, ὅπως δὲν ἔχει σήμερα ἡ καλὴ μητέρα. Κι' ἡ σοφὴ ἀρχοντοπούλα τυπώνει ἑνα βιβλίο με τὴν ἴδια εὐκολία που θὰ ἔκανε μὴ τουαλῆττα. Ἄλλοι καιροί, εἶπαμε. Πέφτουν οἱ προλήψεις. Ἡ γυναίκα ἐξισώνεται ὁλοένα με τὸν ἄνδρα, κι' ὅση εὐλευθερία ἔχει νὰ μορφωθῆ και νὰ δράσῃ τὸ παιδί τῆς οἰκογενείας, ἄλλη τόσο ἔχει σήμερα και τὸ κορίτσι της. Ἡ Μαρριέττα Γιαννοπούλου μάλιστα εἶναι μὴ ἀπὸ τις πῖο ἐνθερμες φεμινίστριες. Διευθύνει στὴ Ζάκυνθο τὸ «Λύκειον Ἑλληνίδων», — παράρτημα τοῦ Ἀθηναίου τῆς κυρίας Παρέν, — ἐκδίδει μὴ μικρὴ ἑφημερίδα φεμινιστικὴ, τὴν «Εὐνα Νική-

τρια», και στὸ Γυναικεῖο Συνέδριο θὰ ἐρχόταν νὰ μιλῆσῃ για τὴν πρόοδο τῆς ἑπτανησιας Γυναικός, ἂν τῆς τὸ συγχωροῦσαν τὰλλα της καθήκοντα.

Κι' αὐτὸ πολὺ χαρακτηριστικὸ. «Στὸ Συνέδριο δὲν ἦλθα, — μὸς γράφει ἡ ἴδια. — γιατί αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶναι ὅλη ἡ καλλιέργεια τῶν χτημάτων κι' εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο γάρῃσῃ κανεῖς τους χωρικούς χωρὶς μὴν ἐπίβλεψη.» Μοῦ ἔθιμπε τὸν ἀρχοντα Γεράσιμο Μαρκορά, τὸν μεγάλου Κερκυραῖο παιητῆ, που μοῦ ἔγραφε κάποτε πως καταγίνεται στὴν ποίηση «ὅσον καιρὸ τοῦ ἀφίνου ἐλεύθερο οἱ φροντίδες τῶν κτημάτων του.» Αὐτὴ, βλέπετε, εἶναι ἡ ἀρχοντικὴ ἑπτανησιακὴ παράδοση: Καλλιέργεια τῶν γραμμάτων, καλλιέργεια τῶν κτημάτων. Ἄλλη φορὰ, τις ἔκαναν και τις δυο μόνο οἱ ἄνδρες. Σήμερα τις κάνουν κι' οἱ γυναίκες. Ἡ Μαρριέττα Γιαννοπούλου εἶχε γράφει τὴ μελέτη της κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν διαβάσῃ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ βήμα τοῦ Συνεδρίου. Ἄλλ' ἀνέπεσε τὸ Συνέδριο σὲ μὴ ἐποχὴ, που ἔπρεπε νὰ τριγυρίσῃ τὰ κτήματά της, για νὰ ἐπισταθῆσῃ στὸ θεάρισμα, στὸ κλάδεμα, ἔξρω κι' ἐγὼ; ... Μὰ δὲν εἶναι θελκτικὴ, χαριτωμένη, ἡ εἰκόνα ἐνὸς κοριτσιοῦ που μεταφράζει τὸν Ορατίο και διευθύνει αὐτοπροσώπως τις ἀγροτικὲς ἐργασίες; Και δὲ δίνει τὴν ἐντύπωση μὴς μεγάλης, τελείας εὐτυχίας, — τῆς εὐτυχίας που χαρίζει στὸν προνομιστὸ ἄνθρωπο ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος, ἐνωμένη με τὴν καλλιέργεια τῆς Μητέρας Γῆς; ...

Ὅσο για τὸ βιβλίο, δὲν τὸ εἶδα ακόμα, δὲν τὸ ἔξρω. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως, πως τόσο ἡ θαυμαστὴ εκείνη «Ποιητικὴ Τέχνη», — που ἀργότερα τὴ μιμήθηκε ὁ Γάλλος Μπουαλώ, — καθώς και ἡ βιογραφία τοῦ Ορατίου ἀπὸ τὸ Σουετῶν, θὰ εἶναι πῖο στα κι' ὡραία μεταφρασμένα και θὰ συνοδεύονται ἀπὸ πολὺ διαφωτιστικὲς σημειώσεις. Κι' ἀφοῦ συνιστᾷ τὸ βιβλίο ἑνας σφοδρὸς σὺν τὸν κ. Δε-Βιάζης, μπορῶ, με καθ' ἐμπιστοσύνη, νὰ τὸ συστήσω κι' ἐγὼ.

Σὲς ἀγαπᾷσσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙ

Δυο πετεινάρια μάλωσαν, πιάστηκαν και τὸ ἑνα νίκησε τὸ ἄλλο.

Τὸ νικημένο τρύπωνε κάτω ἀπὸ τὰ δεμάτια. Τὸ ἄλλο ἀνέθηκε στὴ στέγη, τίναξε τις φτεροῦγες του, τόντωσε τὸ λατμὸ του και, περήφανο για τὴ νίκη, φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμη:

—Κουκουρίκου!

Ἐάφνου καταβαίνει ἑνα ὄρνο, γυμναί ἀπάνω στὸ φανάκι και τὸν τραβάει ψηλά για νὰ τὸν φάη.

Ἄς μὴν εἶναι πολὺ περήφανος ὁ νικητῆς, όταν ὑπάρχει πάντα κάποιος δυνατώτερος του, που δὲν μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ... ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγηθῆ παρὰ με τὴν ἐπιμογή τῶν ἐναντίων ἀνέμων, γιατί τὸ συμφέρο τοῦ Μπρόουπτ ἦταν νὰ τραβῆσῃ πρὸς τὰ πῖο μακρινὰ μέρη τοῦ Εἰρηναίου. Για νὰ μὴ τὸ κάμῃ, θὰ πῆ πως δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε ὁ καιρὸς. Ἐτσι, χωρὶς νὰ θῆλῃ, εἶχε φθάσει σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μόνο λευγῶν ἀπὸ τὴ Νέα Ἑλβετία, ἀφοῦ ἡ βάρκα τοῦ «Φλάγκ» δὲν χρειάστηκε περισσότερο ἀπὸ μὴ ἑβδομάδα για νὰράξῃ στὸν ὄρνο τῶν Χελωνῶν.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μεσημερινῆς ἀκτῆς τοῦ νησιοῦ, ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος δὲν τὸ ἐγνώριζαν, δὲν τὸ ἔξωσαν, δὲν τὸ εἶχαν ἰδῆ ποτὲ. Και ποῦ νὰ φαντασθοῦν πως ἀνήκε στὴν καταπράσινη Νέα Ἑλβετία και τὸ τραγὸ, τὸ ἄγρο, τ' ὀλοπέτρινα ἐκεῖνο ὄροπέδιο, που ἀπὸ τὸν κῶνο Ζάν-Ζερματτ ἔσθανε ὡς τὴ θάλασσα! Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ διαφορὰ τοῦ ἐδάφους!

Τώρα ἐξηγοῦσαν και τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἄλμπατροῦ. Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς Τζένου, τὸ πουλὶ αὐτὸ θὰ γύρισε στὸν Ἀναμμένο Βράχο, ἀπ' ὅπου θὰ πετοῦσε κάποτε ὡς τις ἀκτῆς τῆς Νέας Ἑλβετίας, χωρὶς νὰ φθάσῃ ποτὲ στὸ Φάλκενχόρστ ἢ στὸ Φελσενχάιμ. Ὡστόσο, πόσο εἶχε συντελέσει στὴ σωτηρία τῶν ναυαγῶν κι' ὁ θεοσταλτος αὐτὸς ἄλμπατρος! Αὐτὸς δὲν ἔγειν' αἰτία νὰνακαλύψουν τὴ δεύτερη ἐκείνη σπηλιά κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἐσωτερικὸ φαράγγι που τους ἔβγαλε στὴ ράχη τῆς βράχοσειρᾶς.

Τέτοια ἦταν ἡ ἀλληλουχία τῶν περιστατικῶν, ἡ ἀλυσιδα τῶν γεγονότων, ὅστε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔβλεπαν ὀλαπάνερο τὸ δάκτυλο τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ μήπως και στις σκληρότερες δοκιμασίες, ἐπαυσκν ποτὲ νὰ ἐλπίζουν στὸ Θεὸ;

Ἡ συνομιλία τους ἐξακολούθησε ὡς τὰ μεσάνυκτα. Ἐπιτέλους ἡ κοῦραση τους ἐκυριεύσε κι' ἀποκοιμήθηκαν ὡς τὰ χαράματα. Σημώθηκαν, ἐπρογευματίσκαν κι' ἐξεκίνησαν ἀμέσως με χαρὰ και μάνυπομονησία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σκάπη τῆς φωτιᾶς, βρῆκαν κι' ἄλλα ἴχνη, που τους ἔδειξαν τὸ δρόμο: Χόρτα πατημένα, χαμόκλαδα σπαμένα, ἀκόμη και πατημασιές.

Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγε ὁ Φρίτς, πως ὁ πατέρας μου, με τὰ δέλερα μου και με τὸν κ. Οὐόλστον ἦλθαν κι' ἐστησαν τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' αὐτὴ τὴν κορυφή.

—Ἐκτὸς ἂν ἦλθε και στήθηκε μονάχη της! φώναξε γελώντας ὁ Τζῶν Μπλόκ.

—Που δὲν θὰ ἦταν καθόλου παράξενο για μὴ ἀγγλικὴ σημαία, ἐπρόθεσε ὁ Φραγκίσκος. Εἶναι τόσο μέρη που νομίζει κανεῖς πως ἐξοῦτρωσε μονάχη της!

Ὅπως δὴποτε, ἐκείνη που ἐκυματίεζε στὴν κορυφή τοῦ κῶνου, τὴν εἶχαν στήσει ἄνθρωποι κι' ὀρισμένως ὁ κ. Ζερματτ με τους δικούς του. Ὡστε τὸ φρονιμώτερο ἦταν νὰλολοθῆσουν τὰ ἴχνη που ἔβλεπαν, για νὰ φθάσουν πῖο γρήγορα στὸ Φελσενχάιμ.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Φρίτς, κατέβηκαν τις πρώτες πλαγιές, που ἦταν ἐν μέρει σκεπασμένες ἀπὸ τὸ δάσος. Ὄτ' ἐμπόδια βέβαια, οὔτε κίνδυνοι θὰ τους παρουσιαζόταν στὸ δρόμο, ἀπ' αὐτὰ τὰ βουνὰ ὡς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

«Ἐβῆκαν κι' ἄλλα ἴχνη που τους ἔδειξαν τὸ δρόμο.» (Σελ. 189, στ. α')

Ἡ ἀπόσταση ἔαταν ὡς ὀκτὼ λεῦγες. Ὡστε ἂν ἔκαναν τέσσερες τὴν ἡμέρα, — γιατί θὰ ἔξεκουραζόταν δυο ὡρες τὸ μεσημέρι κι' ὅλη τὴ νύκτα, — θὰ ἔφθαναν αὐριβ στὸ Φραγκίμ.

Ἀπὸ ἐκεῖ, ὡς τὸ Φελσενχάιμ ἢ ὡς τὸ Φάλκενχόρστ, δὲν ἦταν παρὰ λίγες ὡρες.

—Ἐ, ἂν εἶχαμε τους καλὸς μας βονάσους, ἔλεγε ὁ Φραγκίσκος, τὸν Σπούρμ και τὸν Μπρόουμ, ἢ τὸν Ράς, τὸν ἄγρο τοῦ Φρίτς, ἢ τὸν Μπράουσιβιντ, τὸ καμηλοπόδι τοῦ Τζάκ, θὰ φθάναμε σὲ μὴ μέρη!

—Στοιχηματίζω, ἀστείασθηκε ἡ Τζένου, πως ὁ Φραγκίσκος ἔξωσσε νὰ ρίξῃ, στὸ Ταχυδρομειὸ τὸ γράμμα που τους γράψαμε για νὰ μὰς στείλουν αὐτὰ τὰ ζῶα.

—Ἀλήθεια, Φραγκίσκο; τόσο σοβαρὸς ἄνθρωπος, ἐπὺ τόσο προσεκτικὸς...

—Ὅχι, ὀχιάποκρίθηκε ὁ Φραγκίσκος. Ἡ Τζένου: —Ἄ, ἄ, ἔξωσσε — νὰ δέσῃ ἑνα γραμματάκι στὸ πῖο τοῦ ἄλμπατροῦ, πρὶν φύγῃ.

—Ἄχ, τί ἀρηρημένη που εἶμαι!

—Και θὰ τὸ πῆγαινε ἄρα γε ὁ ἄλμπατρος; εἶπε ἡ Ντέλλ.

—Ποῖς ἔξωρει! Αὐτὸ τὸν καιρὸ μὰς συμβαίνουν τόσο παράξενα, τόσο θαυμαστά!

—Τελοςπᾶντων! φώναξε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ' ἀφοῦ δὲν μὰς ἔστειλαν τὰ ζῶα, ἂς βασισοῦμε στὰ πόδια μας!

—Κι' ἂς πηγαίνουμε λιγάκι γρήγορα! συμπλήρωσε ὁ νάυκληρος.

Περπατοῦσαν με τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ σταματήσουν παρὰ τὸ μεσημέρι. Οἱ ἄνδρες, με τὴ σειρά τους, ἔπαιρναν τὸ Μπόμπη ἀγκυλιά, ἂν μὴ ὁ μικρὸς ἦθελε νὰ περπάτη. Ἐτσι δὲν ἀργοποροῦσαν καθόλου.

Καθὼς πῆγαιναν, ὁ Τζέιμς κι' ἡ Σουζάνα, που δὲν ἔξωσαν τίποτ' ἀπὸ τὰ θαυμάσια τῆς Νέας Ἑλβετίας, μιλοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸ για τὴν δυνατὴ ἐκείνη βλάστηση, πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ Ἀκουητριῶ. Και δὲν ἔβλεπαν ἀκόμη παρὰ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, που τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου δὲν τὸ εἶχε μεταμορφώσει. Τί θὰ ἔλεγον λοιπὸν ἂν ἔβλεπαν τὸ Ἐμπερφορτ, τὸ Τσουκερτπ και τὰλλα κτήματα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας;

Τὸ κυνῆγι ἀφθονοῦσε: ἰνδοχοῖροι, ἀντιλόπες, κουνεῖα, πέρδικες, πάπιες, ἑνα σωρὸ. Κρίμα νὰ μὴν ἔχουν τοῦρξια και σκυλιὰ! ... Προσπαθοῦσαν νὰ ζυγώσουν κανένα πουλὶ ἢ κανένα τετραπόδο, μὰ δὲν τὸ κατόρθωναν. Και τὸ πῖονώτερο ἦταν πως θὰ ἔφθαναν στὸν πρώτο σταθμὸ, χωρὶς νὰ ἔχουν ἄλλα τρόφιμα, ἄπὸ ἐκεῖνα που τους ἔμεναν στὰ σακκούλια.

Ἄλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς τροφῆς ἐλύθηκε σὲ λίγο ἀπὸ ἑνα τυχαῖο περιστατικὸ.

Κατὰ τις ἑνδεκα, ὁ Φρίτς, που πῆγαινε μπροστὰ, ἔσταμάτησε κι' ἔνευσε και στοῦς ἄλλους νὰ σταματήσουν. Ἦταν σ' ἑν' ἀδενδρὸ μέρος τοῦ δάσους, σ' ἑνα μικρὸ πλάτωμα που τὸ ἔσχιζε ἑνα ποταμάκι. Και στὸ πρταμάκι αὐτὸ, ἑνα ζωὸ ἔσθανε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ δίψα του.

Ἦταν μὴ ἀντιλόπη. Ἄ, τί ὀγεινὸ και νόστιμο κρέας θὰ εἶχαν, ἂν κατάφεραν, μ' ἑναν ὀποιοῦνδήποτε τρόπο, νὰ πιάσουν ἐκεῖνο τὸ μυρμηκαστικὸ!

Τὸ ἀπλοῦτερο ἦταν νὰ περικυκλώσουν σιγά-σιγά ἐκεῖνο τὸ πλάτωμα και, ἅμα ἔκανε ἡ ἀντιλόπη νὰ φύγῃ, νὰ τῆς φράξουν τὸ δρόμο, — με κίνδυνο νὰ φᾶνε μερικὲς κερατιές, — ἔπειτα νὰ τὴν πιάσουν και νὰ τὴν καταβάλουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

πολύ καλά ταυριάζει εκεί που το έχει.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΑΝΩΜΩΝ

Ισδάν ψευδώνυμων εγκρίνεται η ανωνυμία, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος, δε. 2. Τα εγκρινόμενα ανωνυμωμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκον εις άνορθα και όσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Τρελλούλα, x. Αγία Σοφία, κ. (ΑΠ). Σμυρναιός Κωνσταντίνος, α. (Έξοχον). Γενικός Ουδάρης, α. (ΕΜ). Τραγουδι της Λευτεριάς, α. (ΑΜ). Δάκτυλον, α. (ΓΚ). Γκαμπής δε Βασίλειος, α. (ΣΚ). Βασίλειος των Βράχων, α. (ΑΜ). Λαρισσαϊκό Γαϊδουράγκιστο, α. (;);

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 8 το πολύ προτάσεις. Λεπ. 5. Διά τής ασπλάσους άσπλά 10 ή άλλά.

Μ. Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν: η Χρυσομαλλόδοξα των Στρακίων με Μικρόν Μεταστάτην, Στρακίον δε Μπερζαράκι — ο Πηλός με Γλαβκον, Γαϊδουράγκιστο, Κοκλήν, Ρουμιλιώτην, Σαράλο, Σαλκυντήν, Αργυριώτικο. — ο Αλεπουχωρίτης με Ναβουχοδονόσορα, Ποτηρή Αλεπού, Αμαζόνα της Καθίλλας — η Ροδοδάκτυλη Αδύοβλα με Χρυσοαλλίδα, Έλλην, Χουνομάκι, Λαρισσαϊκό Αγκαθάκι — ο Ρήγας Φεραίος με Καλαματιανό Δουλοδίδι, Αδανάτη Έλλάδα, Βασιλέα της Έσθρας — ο Δήμος Πόνως με Νύμφην του Δάσου, Δουλοδίδι της Καρδιάς, Γο νε Όσο, Μικρούλα Τρακολά, Φριδολίη, Γιάννη Αηδώνη.

Η Διαπλάσις άσπλάζεται τους φίλους της: Νύμφην του Κιθαρώνας (έν τάξει όχι δέν είναι ανάγκη να γνωρίζη τα πρόσωπα.) Μαρίτσα (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) Γεώργιον Χουσόν (χαριστήματα στα κεινούργια μου παιδιά και σ' ευχαριστώ πολύ) Σατανών (όχι μου το έσπασες δυο φορές κι' εγώ δέν θυμήθηκα πως δημοσιώθηκε το λάθος είναι και των δυο μας) Μεσημβριών Αστέρα (νομίζω ότι μου έγραψες για τα «Νέα και περιέργως» όπου όδηγησε. αυτά που προτείνεις, δέν μπορώ να γίνουσι τώρα όσα να πληρώση κανείς, από έκείνο το γαρτί δέν υπάρχει.) Κλεφτοπούλο του 21 (εύχομαι περσοτικά) Κοινούσι (ευχαριστώ πολύ) Γ. Α. Χατζηδ. (κατά τα διβλία έλλα ωφέλιμο, έλλα δάκτυλον όσο γ' αυτή τα περιόδια που αναφέρεις, νομίζω ότι μάλλον δάκτυλον) Νίκων Δρόσον (όταν έκδοθ') Αγκύλε (κανέν' άπ' αυτά δέν είναι Σμυρνιό) Ρόσον της Χίου (τα είδα κι' εγώ αυτά τα διβλία, αλλά δέν τα έμελέτησα, για να έξρω τι ακριβώς έβίβουν νομίζω όμως ότι δέν λένε πολύ βάσιμα πράγματα όπωδήποτε, είναι περσιό να τα διαβάσει) Έλευθεροτή της Πατριδος (μα δέν έχει καμμία σχέση με την πολιτική) Γιούντες (20 τετράδια έστειλα — η Κανταίνεττα δέν ξεβόδη άκίμη) Δάκτυλα (επανέλαβε τάς προτάσεις σου, στέλλων και το αντίτιμον της δημοσιεύσεως: γράψε μου και όνομα σου ευανάγνωστα, γιατί από τη ζήφρα της ύπογραφής δέν βγάζω τίποτα) Πνάδμα της Ανειλογίας (άληθόστατα) Δοξασμένο Έλληνοπούλο (τιμάται λεπτά 40) Νιαγάρον (έχεις δική σου υπό αριθ. 271 Σίγμα έχει βίαις,

τας λέξεις με έπτά στοιχεία ο ύψους σταυρός ή άστερίσκος, ο κάθε άράδα, πρέπει να αδυσθή) Ορζήκρια της Ουαλίας (άόριστη ή κατηγορία) έτη γήσου τι έννοσις; Κέρβερων (όχι, γιατί κι' εγώ έχω πλήθος) Έστειλα *Έγνυ Ισότην (χάϊου που ο «Στρατηγός» του κ. Στασινοπούλου δέκα γελθθ' στας έξέτασε) ή Κ. τιμάται 2,80, αλλά δέν ξεβόδη άκίμη) Δοξασμένον Τουλάν (πολλοί μου έχουν έγγραφες συνδρομητάς κι' όμως έχουν το ίδιο παράπονο με σένα, ώστε δέν είναι αυτός ο λόγος; άπατήσαι πολύ) Αγοροκόριτσα (με άλλους 5 σήμερα συνδρομητάς) Ακακον Φαίνα (για γράφε μου ποία φυλλάδια βέβαις 40 λεπτά) Ανθροπόμορον Ιορίλλων (ύπάρχει χωριστά του 1919 τιμάται 40 λεπτά) Αγαθόν Διάβολον (περσοτικά) Έθνηκή Λιωναν (αναπόφευκτα) Χρίστον Π. Μαντζ. (δέν έλαβα) Καταστανιουπολιτάκι (έχει καλώς) Αναστ. Γ. Το. (έστειλα τόμου του 1912 ευχαριστώ για όσα γράφεις) Διαπλάσοπούλα. Νάσον (έστειλα λυοχαρτίον τα φύλλα στέλλονται τακτικά κι' έν καθυστερούν, πρέπει να παραπονήθης σ'ό έναι ταχυδρομείον) Παντίληκα (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) και τι όρατα που μου το διηγείσαι! Ιαπώνη των Αστέρων, Κόρη του Αιδέθρος, Αλεπουχωρίτην, Ρήγαν Φεραίων κτλ. Ντροπαλή Γεννητοπούλα, Γω. Α. Κουδ., Λιπαώτην, Παγιδόμορον Όνειρο, Αϊθριών Ουδρανόν, (έλαβα, ευχαριστώ.) Αθηνάϊον Ιαπώνη, Τρελλόν Αθηνάϊον, Μυροβόλον Ιωνών, Φηλορητήν, Απεραντήν Γαλήνην, Β. Παπαδάκη (έστειλα).

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 10ην Μαΐου, δάπανήτω εις το προσέχ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 194ου Διαγωνισμοδ λύσεων. ΑΙ λύσεις δεκται μέχρι της 15ης Ιουλίου άλλως πείραν της προθεσμίας ταύτης όφ' όσον δέν έχουν άόκημη δημοσιεύθ', όσας και των προηγούμενων φυλλάδιων].

- 355. Δεξίγυφος: Το πρώτο μου είναι πρόθεσις, Νησι του Αιγίου τάλα, Και με το δυο αυτά μαζί. Σοφο κάνω μεγάλα. Έστειλή από της Ένδός Κωνσταντέου.
- 356. Δογοπ. Στοιχειόγυφος: Είναι μια μικρούλα νήσος, Που έν της βγάλεις ένα Νι, Είς τη θέση της μια άλλη, Πάο μεγάλη, δέ φανί. Έστειλή από του Τακμάβ.
- 357. Μεταγγραμματισμός: Φί του βγάσω, Λά του βάλω. Και το βλέπω και θαυμάζω. Πάς άπ' όμορφο φυτό, Ζώο βγήκε φοβερό. Έστειλή από της Καρελλας.
- 358. Αναγραμματισμός: Γι' αυτήν έχ' κάθε άνθρωπος Κι' αυτήν να έχη πρόπει. Σηή μέση του προσώπου του Καθένας σμα τη βλεπει. Αναγραμματισμένη, Μα όχι ορθογραμμένη. Έστειλή από του Τιμημένο Τυφού.

- 359. Δοηή: Ορίζοντως Έναγες Λιττής καθέσως πόλις της Μ. Ασίας διαγωνίως δέ αρχαία χώρα της Ασίας και Κύκλωφ. Έστειλή από του Ένδός Λεωνίδα 360-364. Μαγικόν Γραμμα Τη ανταλλαγή ένός γραμματός έκάστος των κάτωθι λέξεων διά δύο άλλων, πάντοτε των αυτών και πάντοτε αχαριστων, να σχηματισθού, μετ' αναγραμματισμοδ άλλαι τόσαι λέξεις: Έβδον, μίμης, όμοσ, υλός, οίγος Έστειλή από του Τραγουδά τ. Ένδόςσας 365. Αειθμητικόν Παίγνιον 8, 5, 7, 3, 13, 4, 6 + — Χ :: = 0 Μεταξύ των αριθμών, των οποίων ή τάξι δέν θάλαχθί, να παρεκθούσι τα σημεία ούτως, ώστε το εξαγόμενον των σημειωθησομένων πρόθεον να είναι μηδέν. Έστειλή από του Διαπλάσοπούλου.
- 366. Ακροστιχίς μετά Φωνητολόπου και Έλλασομυρώσου: Τά μεν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν φωνητολόπου του τύπου: * * * * * Τά δε δεύτερα γράμματα έλλασομυρώφονον του τύπου: * * * * * των όποιων ζητείται ή λύσις. 1. Αρχαίος ιατρός. 2. Ποταμός της Έλλάδος. 3. Στρογγυλή στήλη. 4. Αρχαία ποιήτρια. 5. Αρχαία πόλις. 6. Βασιλείς της Ρωμίας. Έστειλή από τ. Όνειρομένη Έλλάδα 367. Έλλασομυρώσον οαά - οσον - κι - ε - αει Έστειλή από του Κήθικος
- 368. Ίνδικος Γίγλιος Α7 (Απαρέμφατον), Μ4 (Μισοχή), Α5 (Απαρέμφατον), Ε8 (Ρήσα.) Έστειλή από του Ύπερ. Έλληνοκούλου

Διά τους Γαλλομαθείς

- 369. Enigme: Qui me nomme Me rompre. Έστειλή από της Ηρας
- 370. Sans voyelles: F**s - 1* - h**n - f**s - 1* - m* Έστειλή από του Γο νε Όσο

ΛΥΣΕΙΣ

- των Πνευμ. Δοηή, του φύλλου 10 142. Πύργος - Πύργος. — 143. Τεμή (τι, μή) — 144. Ο σφρτης. 145. Ρ Σ Α Σ Ο Σ Ρ Σ Ν Ο Δ Α Η Η Ι Η Β Ο Α Τ Φ Ν Ο Τ Ρ Π Τ Ο Σ Ν Ι Σ
- 146. ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ (Ρήνος, όδν, Δαναός, Ίώδιον, άρηνον, ναι, όρνις, σάνις). — 147. Τσάι (ΈλευΤΣΑ Έλευ...), — 148 - 152. Διά του Ν: Δενο - κράνος, κανών, μάνδρα, κεκρός. — 153 - 155. 1. Γενναλογία. 2. Αδής. 3. Συναμηνία. — 156. Μ - ΔΔΔΣ - ΝΤ = (Μή διαβίδης άνοθη) ΥΗ - ΙΑΟ - ΟΟ = (Δόπης ιατρός χρόνος). ΜΥΩσωτις, ΔΗμητρα, Διομήδης, Δάκτια, ΣΟνέτων, ΝΟρηγία, ΤΟΙέδον. — 157. Τόν Θεόν σόδει είδεν ούδέ δόναται ίδεν. — 158. Είσοι Έβντος διότι μ' έλυσες. (εις ε έβ υνος δι' ότι μελ' εις ες.) — 159. C'hou - fleur.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλή στοιχεία δε. 2 (3 έλλασοτος όρος.) Πέσον τον 10 λέξ. 20 λέξη λέξας, με σπυρία δέ στοιχεία. Λεπ. 30 και με κερφαίαι λεπ. 40

Ο χαριστός στίχος δε. 1. [ΚΑ - 161]

Ιδούθη έν Κερύφρα Παράρτημα «Κόσμου της Διαπλάσεως» προς ώφέλειαν αυτώ. [ΚΑ - 162]

Διαπλάσοπούλα. Θέλετε να γίνουμε κομπάρσοι; Γράψατε ένα χαριστικό όνομα για το μικρό μου συλλάκι. Γεμβασμός Ψυχής [ΚΑ - 163]

«ΣΙΑΦΡΑ ΟΜΟΙΟΠΗΔΙΑ»

Αποτέλεσμα Α Διαγωνισμοδ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Ίδέα. ΕΠΑΙΝΟΣ: Νικητήριον Δομα, Γεργόριος Ε', Έλευθεροτή της Πατριδος, Καπνός, Σκουρογίτης. Οι άλλοι Έβρημον Μείλαν. Ζητείται διευθύνσις Μ. Ι. [ΚΑ - 164]

ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΟ. Χρόνια πολλά στη γι' αυτή σ.υ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΑΚΙ, ευχαριστώ για πρότασι, έστειλα. Αδυσθη έλληλογραφ. ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ [ΚΑ - 165]

Διαπλάσιανή Δημοκρατία: Δυσγυρωμένη. Χά, χά, χαί. Δν δέν έβυρετε Καλαματιανό, θά τον μάθετε! — Ο έν Αθήνας αντιρόσωπος τ. 6. Ηγεμόν [ΚΑ - 166]

Αποχωρώντας της «Δημοκρατίας» τασόσμεθα εις το πτερόν του «Κόσμου της Διαπλάσεως». Ζήτω! ΠΡΙΓΚΗΥ ΖΙΛΙΑ ΘΕΟΔ. ΞΥΛΗΣ, Γ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ [ΚΑ - 167]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ ΚΑΙ ΑΙΣΩΠΟΥ Α. Βραβείον: Καλαματιανό Δουλοδίδι (βέβλιον 6 δρ.), Β' Βραβείον: Β. Κυλιμάς (βέβλιον 4 δρ.) Έκλέξαιτε βραβείον. Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Προκηρύσσεται διαγωνισμός Μικρών Μυστικών. Προθεσμία μέχρι 10 Ιουνίου. Βραβείον: Βέβλιον και έλλογιον 7 δρ. Διευθυντής: Κωνστ. Σπαθιάρης. Μολέξαι 2, Σμυρνήν. ΝΙΑΓΑΡΑΣ και ΑΙΣΩΠΟΣ [ΚΑ - 168]

Τυχερή, Μελοθόνατη, Βαρονίς, Κούδραια, Μαριτζέλινα, άνταλάσομεν Μ. Μυστικά. Ροδοδάκτυλη Αδύοβλα [ΚΑ - 169]

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ. Για το βραβείο σας ευχαριστώ. ΦΑΟΥΣΤ [ΚΑ - 170]

ΔΑΡΙΣΣΑ ΓΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ Λαρισσαϊκό Αγκαθάκι, Αθροόστος, Ηζό, Μελεζάδνιο Μπουκετάκι, σά: ανακαλύψαμεν. Λαρισσαϊκό Γαϊδουράγκιστο, Κωνσταντινουπολιτάκι. [ΚΑ - 171]

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Διαπλάσοπούλα! Σωστήθης ΔΟΜΙΑΟΣ ΕΚΑΡΟΜΟΝΣ. Όσοι ανοικτώτατοι. Κανονισμός δωρεάν, Αντιπερσόστος Αργίμας: Κολόδριον. ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΤΖΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ [ΚΑ - 172]

ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΟ, Χρόνια πολλά ΠΠΕΤΟΒΕΝ, ΑΝΑΤΕΛΑΟΥΣΑ ΔΟΣ,